

Flickan av frost

Världen upp-och-ner visar grå byggnader som likt stalaktiter hänger från ett mörkt och fuktigt tak. Topparna sträcker sig ner mot en grå flod av ständigt skiftande nyanser av stål och bly. På kanten av avgrunden står en ung kvinna och betraktar sig själv i den perfekta spegeln. Hennes ansikte är trött och utmärslat, håret mörkt och tovtigt – det var över en månad sedan hon alls brydde sig om hur hon såg ut.

Är det verkligen jag som tittar upp ur djupet? Ibland får jag en känsla av att det inte alls är jag, utan att det är någon annan. Någon som är väldigt lik mig, men ändå inte är jag. I samma ögonblick som figuren i reflektionen ryggar undan från kanten, drar jag mig tillbaka, skrämmd av skepnaden under vattnet. Bara det bleka ansiktet skymtar nu där nere.

Så bryts illusionen av en droppe från himmelen, ett stilla regn börjar falla. Vad som såg ut att vara ett ändlöst svalg förvandlas till ett grått kaos av små droppar som träffar flodens vatten. En stund står jag som förhäxad och söker förgäves efter flickan därnere – hon är borta. Var det därför jag kom hit, för att söka efter mig själv? Att söka en väg ut, iväg från detta.

Regnet svalkar mitt ansikte när jag tittar upp mot de grå skyarna och sluter ögonen. Vattnet som rinner genom håret, över ögonlocken, förbi näsan och in mellan de halvt slutna läpparna. En rysning far genom kroppen när fukten letar sig in på kroppen. Jag ser mig omkring, gatorna är öde, bara jag är ute denna regniga morgon. Ingenstans lyser det i några fönster, inte ens brevbäraren har hunnit ut ännu, allt är tomt och grått.

Jag inser att jag inte har sovit på flera dagar – att jag inte varit vaken på, hur länge? Inte sedan sökandet efter frihet började på allvar. Livet passerar förbi därute utanför min osynliga cell. Ett grådis av regn, dagar som rinner iväg och spolas ned tillsammans med avfall och smuts. Ett helt liv som förfallit och långsamt går till spillo. Har det alltid varit så? Jag vet inte, jag vet ingenting längre. Någoting är fel, allting känns överkligt, men jag kan inte sätta fingret på vad det är. Mina naglar klöser sig blodiga mot stenar jag inte kan se.

Frustration och ångest har varit mina ständiga följeslagare de senaste månaderna. Likt två svarta korpar har de suttit på varsin axel och kraxat budskap om paranoia och undergång, rakt in i mitt utmattade sinne. Deras klor gräver sig djupt ned i det mjuka köttet och jag blöder – mitt sinne blöder, mitt hjärta blöder och min kropp blöder.

Jag känner mig inlåst bakom lås jag inte kan röra. Hemma är allting sig likt – hemma? Vad är det för jävla ord, det har ingen innebörd längre, ingen mening. En plats på jorden där jag känner igen saker, jag har sett dem många gånger förut, men de är inte jag, de är överkliga och diffusa skuggbilder. Smutsiga kläder på golvet, växter som sedan länge gett upp hoppet, disk som samlat sig på diskbänken tillsammans för att söka skydd.

Jag finner mig själv stående naken i duschen, Jag vet inte hur jag kom hit, men vattnet är varmt, så varmt. Nätter av förtvivlan spolas bort tillsammans med vardagens smuts och avlagringar. Vattnet vid mina fötter snurrar runt, runt, runt i evighet. För ett ögonblick är jag rädd att falla och sugas ned i denna malström av förlorade drömmar. Jag griper krampaktigt tag i vattenkranen och klamrar mig fast, jag vill inte dö.

En kvart och en kopp kaffe senare är jag återigen fastnaglad, dragen av en oemotståndlig kraft – jag måste få veta. Centrum av rummet och mitt liv, mitt altare där jag offrat allting jag trodde på och allting jag ägde, för vad? Jag vet inte än, men kanske i natt, kanske den här gången... Hoppet, en liten låga i mitt inre, flämtar svagt, likt ett ljus som bränt upp hela vecken, men ändå vägrar sluta glöda. Datorn surrar likt arga bin, kravlande över varandra i ett välordnat kaos. Jag kommer på mig själv med att hålla andan när kanonerna laddas upp och börjar pumpa elektroner mot ytan, mot mig. Ett till misslyckande och det är ute med mig, jag kan känna det.

Så ser jag det, på nattduksbordet. Där! Nej, inbillning, jag måste inbilla mig saker. Sömnbrist och undernäring kan sätta sinnena ur spel, ge hjärnan vad den vill ha och inte vad som faktiskt är där. Lögner, illusioner och bländverk, finns det någon sanning att leta efter? Jag har alltid trott det, innerst inne, de sista veckorna har mitt liv berott på det, cirkulerat kring det. Mimer krävde ett öga för visdom, men jag har offrat mitt liv och inte fått något i utbyte.

Jag känner mig inlåst bakom lås jag inte kan röra, fången bakom murar jag inte kan se.

Återigen glider verkligheten in i fokus och med ens rycks jag upp ur mina förvirrade tankar. Bredvid sängen, svarta bokstäver mot en vit bakgrund.

Lilla fågel.

Jag är vad du söker.

Jag är vägvisaren.

Nyckeln till underlandet.

Porten till frihet.

Mina händer börjar skaka så kraftigt att jag inte kan hålla kaffekoppen still ens med båda händerna. Innehållet far ut över skrivbordet, över mattan på golvet. Genom slutna ögonlock brinner bokstäverna likt facklor av mörker, varje vinkel, varje streck en lågande reva, sår på näthinnan. Jag hade inte vågat hoppas, jag hade inte vågat tro. Sedan jag pratade med den gamla kvinnan på gatan för några dagar sedan har sökandet varit mitt liv. Hennes ord gick rakt igenom mig, rakt in i hjärtat. Hur kunde hon veta ett namn jag bara använde som alias på nätet?

”Sparrow” hade hon sagt ”ditt sökande närmar sig sitt slut. Håll utkik efter den gröne vägvisaren. Han ska visa dig vägen ut.” Mina frågor hade skrattats bort, det rynkiga ansiktet befriat från bekymmer. Lysande pärlor under buskiga ögonbryn.

Raderna på pappret ringer ut i rummets tystnad, tvingar mig tillbaka till nuet. Rädslan kommer smygande. Känslor svallar för att få kontrollen, själv är jag en liten båt på ett stormande hav. Jag håller på att mista förståndet. Jag lägger händerna över ögonen, men jag kan ändå se, jag böjer ned huvudet mot knäna, men ekot av frågan studsar runt, runt i huvudet, för varje studs svårare att ignorera.

Jag känner mig inlåst bakom lås jag inte kan röra, fången bakom murar jag inte kan se. En port av illusioner jag inte kan finna.

Det ringer på dörren.

Paniken har kommit smygande, en panter, tyst och dödlig. Nu kastar den sig ljudlöst över mig och sätter klorna i mig. Jag stapplar bort till dörren och blickar ut genom kikhålet. Brevbäraren! Varför i helvete ringer han på nu? Idiot. Så tålmodig, jag vill slita bort det där lugna uttrycket... Av någon anledning kan jag inte hjälpa att öppna dörren lugnt och försiktigt kika ut på honom genom springan. Ilskan är bortblåst. Det är som om han utstrålar en magisk kraft som slukar all fientlighet, all vrede.

Han harklar sig, försiktigt, oroligt.

”Ehm... ursäkta mig, fröken, att... att jag stör såhär tidigt.”

Det är för fan fem på morgonen, tänker jag och stirrar på honom.

”Men... det... det var så att en man jag träffade några kvarter bort sade att... eh... det låter jättefånigt nu när jag säger det, det var förmodligen ett dåligt skämt, ledsen att störa dig, unga dam.”

Hans unga ansikte förvrids av ett generat och panikslaget leende. Efter ett djupt andetag fortsätter han, med blicken fäst på mina fötter. Hade jag haft förmåga att tycka synd om någon annan än mig själv hade jag tyckt synd om honom.

”I alla fall sade han... han berättade en massa konstiga saker. Något om en vägvisare och annat jag inte förstod. Det är rätt pinsamt nu när jag tänker efter, men... eh... han verkade så pålitlig när han pratade med mig, som om hela världens framtid berodde på ifall jag pratade

med dig eller inte. Jag menar, det är rätt fånigt, egentligen, jag vet, men jag fattar inte vad som händer. Någon du känner? Han hade de grönaste ögon jag någonsin sett, inget man glömmer. Han väntar på dig vid... eh.. vid bron över avgrunden, vad nu det betyder. Fånigt när jag tänker...”

Jag hinner se ett snopet uttryck innan jag drämmer igen dörren, nästan i ansiktet på honom. Avgrunden? Hela jävla världen är en avgrund, utan broar, utan räcken, utan botten. Ändå kan jag tydligt se bron framför mig, ett valv av sten som sträcker sig över det kalla vattnet, regnet som öser ned. Jag rusar ut ur lägenheten, törnar mot en förvånad brevbärare och springer barfota nedför trapporna och ut på gatan.

Den här gången tycks det verkligen som om världen vore upp-och-ner och att alla jordens hav kastade ned årtusenden av uppdämd vrede mot mig på marken. Bron ligger inte långt bort, men vägen känns oändlig. Till slut skymtar den där genom de grå kaskaderna av vatten. På bron en skepnad, en mörk staty som trotsar vädrets makter. Ett fyrtorn som visar fartygen vägen till en trygg hamn.

Jag känner mig inlåst bakom lås jag inte kan röra, fången bakom murar jag inte kan se. En port av illusioner jag inte kan finna, nyckeln jag sökt så länge.

Vissheten att jag äntligen träffat rätt, blandas med osäkerhet inför vad det är jag har funnit. Det är en man som står där och nonchalant lutar sig mot det våta stenracket. Regnet rinner av honom och han tycks obekymrad, en svagt glödande cigarett inbyggd i kupade händer, en eld skyddad från stormen. Det finns ingen annan på bron, men ändå ser jag mig om, som om jag hade hoppats att det vore någon annan där. Fan, vem annars är uppe klockan fyra på morgonen i ett väder som detta?

Jag stannar in och upptäcker att jag varken har ytterkläder eller skor på mig, den svarta asfalten skrapar och gnager på mina bara fötter, håret ligger klistrat mot huvudet och kläderna är klibbiga, klistriga, kalla. Jag måste se ut som en idiot, ett missfoster, en... ja, det är vad jag har blivit. Några steg närmare, han tittar fortfarande inte på mig, tvivel bubblar upp och jag är nära att vända.

”Dig kommer det aldrig att bli något av, lilla fågel.”

Rösten är mörk och aningen knarrig, den utstrålar en otrolig självsäkerhet, som om han visste allt som fanns att veta och att han inte var rädd för något. Jag kväver min flykt i dess linda och stålsätter mig.

”Är... är du... vem är du?”

Jag känner inte igen min egen röst, svag och sprucken, jag har inte pratat med någon på så länge. Har nästan glömt bort hur man gör.

”Ge fan i det, det spelar ingen roll. Jag har ont om tid, men jag ska ge dig en chans i alla fall.”

Han kastar den nedbrunna cigarett över raket på bron och den tumlar mot sin död några meter längre ned. För första gången tittar han på mig, gröna ögon, smalnade till springor som kisar mot mig. Vilka ögon! De ser genom mig, blottlägger mina innersta tankar. Jag ryggar undan, skrämmd inför känslan av nakenhet.

”Bestäm dig, vill du springa och leva resten av ditt liv som det vrak du är, så visst, det är lugnt för mig. Men slösa inte min tid. Jag viktigare saker att göra.”

Jag ser ner på mina fötter, bleka och smutsiga stöd att vandra fram på i denna värld. Han har svarta militärkängor på sig, hela och rena, en av hans större än mina fötter tillsammans. Min blick kämpar sig uppåt, förbi ett par svarta jeans, slitna vid knäna, vidare upp över en mörk rock, uppknäppt i halsen. Ett maskulint ansikte, skäggstubb och så ögonen, knivar som skär i mig. Jag tvingar mig att inte vika undan med blicken, fast det gör ont. Han utforskar mig, värderar mitt liv, som om han vore domaren på den yttersta dagen. Han suckar.

”Nåja, någonting verkar det ju finnas under skalet. Jag kommer att ställa dig inför ett val, det viktigaste valet du någonsin gjort och det är jävligt viktigt att du lyssnar, för jag har som princip att aldrig säga saker två gånger.”

Jag känner hur jag nickar, hur jag förlorar mig själv i de där ögonen.

”Du har rätt, någonting är fel. Bli inte stolt för att du kom på det själv, det finns inget att vara stolt över.

Han skrattar, ett kallt och hårt skratt, utan värme i den regnkalla luften. Jag blinkar inte, mina ögon låsta vid hans, som vore de neddragna i hål till en annan värld. Min röst förmår inte svara honom, men mitt huvud nickar svagt. Han vänder bort blicken och tystnar för några ögonblick. Så vänder han sig åter mot mig och lägger en hand på vardera axeln och böjer sig ned så att hans ansikte är i jämnhöjd med mitt.

”Du är inlåst bakom lås du inte kan röra, fången bakom murar du inte kan se. Jag vaktar porten bortom illusionerna, jag håller nyckeln du söker. Om vi skippar skitsnacker är det faktiskt jävligt enkelt. Antingen kan jag få dig att glömma bort mig och allting som har hänt de senaste veckorna. Du kommer fortfarande inte att få tillbaka Lee och jag kan inte göra något åt ditt liv i övrigt, men känslan du nu bär på kommer att vara borta. Du kommer inte att minnas något. Kanske kommer du att leva ett värdigt liv, men jag tvivlar på det.”

Lee... Hur vet den här främlingen alls något om mig? Jag öppnar munnen för att ifrågasätta, men han fortsätter omedelbart, skoningslöst.

”Håll käft och lyssna, sade jag. Alternativet är att jag visar dig vad jag vet, ger dig svaret på alla dina frågor. Jag garanterar dig ingenting, inte ett skit, förutom sanningen, så var jävligt noga med vad du väljer.”

Han släpper mina axlar och reser sig upp till sin fulla längd, nästan ett huvud högre än mig. Ur en innerficka på jackan plockar han fram ett paket cigaretter, fumlar fram en och tänder den i skydd av sina starka händer. Han ställer sig och tittar ut över floden och den grå staden, hans tankar tycks långt borta, jag är ensam med mig själv.

Fri vilja? Jag vet inte om det är ett val jag gör, det tycks som om valet redan är gjort åt mig, långt innan alternativen framträdde. Jag tänker inte, jag vet redan att jag vill veta sanningen, oavsett vad den är. Det är inte tid för eftertanke.

”Jag... jag vill att du visar mig...”

Han står oberörd kvar, jag är osäker på om han hört att jag sade något. Jag drar efter andan och är precis på väg att ta till orda igen när han svarar. Rösten är hånfull.

”Känslorna som styr, va? Jag bryr mig inte om vad du gör med ditt liv.”

Jag klarar det inte längre. Med slutna ögon sjunker jag förtvivlat ned på knä på den fientliga asfalten, smärtan när vassa stenar sargar mina knän förmår inte tränga igenom. Jag öppnar ögonen och där står han och tittar ned på mig, förakt i de gröna ögonen, etuiet borta. Han är på väg att gå.

Så kommer gråten, först som svaga snyftningar, sedan strömmar tårarna och blandas med regnet, späds ut till ingenting och försvinner. Kan han inte hjälpa mig är det slut, här och nu. Min hand greppar om hans arm, bedjande.

”Du måste hjälpa mig, snälla, du måste hjälpa mig... snälla...”

Han skakar av sig greppet med en hastig, kraftfull, arg rörelse och lägger sedan armarna i kors och tittar ned på mig där jag ligger på knä på gatan. Ogillandet i hans ansikte är oförglömligt.

”Du skulle se dig själv, du är så jävla patetisk. Jag kan inte förstå varför någon tyckte att ditt liv var värt att rädda, varför du skulle väljas ut när det finns så många andra människor därute med lite ryggrad.”

Något i hans ord får mig att tända till. Visst har jag sjunkit lågt, men vem i helvete är han att komma och kritisera mig? Har han genomlevt vad jag har genomlevt, vet han vad jag går igenom? Fan heller. Jag fryser tårarna till is och reser mig upp, blod rinner från knäna, men

jag ignorerar smärtan. Utan att veta vad jag gör, kastar jag mig mot honom, greppar i hans krage och måttar ett slag mot ansiktet med min knutna näve.

Han tar ett steg åt sidan och skrattar högt, rått. En stark hand fångar upp mitt slag, inte våldsamt, men fast och bestämt. Sedan släpper han långsamt greppet.

”Hjälp mig” väser jag mellan sammanbitna tänder.

”Med vad? Att få ett slut på krälandet?”

”Visa mig vägen ut.”

Han tittar mig i ögonen en lång stund, men den här gången viker jag inte en tum, inget kan få mig att ge upp. Sedan jag först såg honom har ödets kraft samlat sig inom mig och till slut bildat kristaller, hårda och obevekliga. Hans breda leende irriterar mig, gör narr av mig, hånar mig, men jag slutar inte stirra in i de skimrande smaragdfärgade djupen. Så försvinner leendet.

”Jag visste väl det. Nåja, du ska få som du vill.”

Min hand darrar, min blick är ostadig, men min vilja är ren och obruten. Jag sväljer pillret. Inget händer. Min blick söker efter hans, men han tittar ut över floden. En bil närmar sig snabbt längs flodens kant. Han kastar sin andra cigarett över broräcket och ser över mitt huvud bort mot bilen, väntar. Bilen bromsar häftigt in bredvid oss och mannen öppnar baddörren utan att titta på mig. När han märker att jag inte gör någonting, höjer han ögonbrynen.

”Kom igen, har du litat på mig hittills kan du lika gärna löpa linan ut. Du har ändå inget val längre, för jag vet att du inte är redo att dö än. In med dig.”

Jag duckar och halvt snubblar, halvt ramlar in i bilen. Ansikten, främmande ansikten, starka armar som drar mig inåt. De gröna ögonen kommer in efter mig och stänger dörren bakom sig med ett kassaskåpsklick. Rörelse. Händer lyfter mig till ett sittande läge, en lampa lyser mig rakt i ögonen, mitt huvud hålls fast i ett skruvstäd.

Lampans ljuskägla flyttas från mina ögon och försvinner. Istället fylls synfältet av en bild på flickan jag mötte tidigare, flickan under vågorna. Hennes grå ögon är uppspärrade och skrämnda, men hon ryggar inte tillbaka, inte den här gången. Världen är en tunnel, med mig i ena änden och den mystiska flickan i den andra, allting annat suddas ut. Nu sträcker hon handen mot mig, långsamt och försiktigt och jag kan inte låta bli att besvara gesten, sträcka mig mot henne och greppa hennes hand.

Hon är kall, så fruktansvärt kall, mitt blod fryser till is när våra händer fattar tag i varandra. Jag vill släppa, men kan inte, jag drar åt mig handen, men kan inte stå emot kraften när hon drar åt andra hållet. Kanske skriker jag, kanske är det en stum kraftmätning – jag dras mot spegeln, vilt kämpande för att inte dras in i dess blanka yta och bli ett med flickan av frost.

Ytan kommer närmare och närmare, lika oundvikligt som regnet faller utanför, lika oundvikligt som valet jag gjort. Jag drar snabbt efter andan innan jag sugs ned helt och kylan omsluter mig på alla sidor.

Frostigt ljus, bländande och vackert.

Mörker, varmt som blod.